

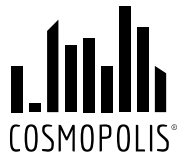
KAVÁRNA *u Kodani*

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Vítejte v útulné kavárně, kde to voní skořicí, horkou čokoládou a láskou

JULIE CAPLINOVÁ

KAVÁRNA
u Kodani

Přeložila Jana Chartier

JULIE CAPLINOVÁ

KAVÁRNA *u Kodani*

Z anglického originálu *The Little Café in Copenhagen*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd. v roce 2018
přeložila Jana Chartier.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a. s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7059. publikaci.

První vydání, Praha 2018, 352 stran

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Copyright © Julie Caplin 2018

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. Under the title *The Little Café in Copenhagen*.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2018

Translation © Jana Chartier, 2018

ISBN 978-80-271-2356-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0233-4 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy
nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě
bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.*

Pro kodaňský tým, Alison Cyster-Whiteovou a Jan Lee-Kellyovou, moje nejdražší přítelkyně, partnerky ve zločinu a zcela úžasné cestovní skřítky.

První část

LONDÝN

Kapitola 1

„Tak ahoj,“ dala jsem Joshovi letmou pusou. Vyměnili jsme si spiklenecký úsměv. Přitáhl si mě k sobě a ještě jednou mě dlouze políbil. Přitom mi zajel rukama pod kabát, pokračoval na zadek a začal mi vyhrnovat šaty.

„Určitě tu nechceš ještě chvíli zůstat?“ V hlase mu zazněl chraplavý podtón.

„Ne, to nejde. Přijdeš pozdě,“ řekla jsem a ohlédla se přes rameno. „A Dan tu může být každou chvíli.“ Jeho spolubydlící se stejně neomylně jako labrador, očuchávající si na veřejnosti kulky, zjevil vždy v okamžiku, kdy se to nejméně hodilo. To moje spolubydlící Connie je mnohem diplomatictější; na rozdíl od Dana totiž disponuje sociální inteligencí.

Josh mě pustil a natáhl se po misce s vločkami. Opřel se o kuchyňský pult a začal je jíst tak pomalu, jako by měl moře času.

„Tak se uvidíme pozděj,“ mrknul na mě.

Popadla jsem pouzdro s laptopem a zavřela za sebou dveře jeho bytu, který je o hodně hezčí než ten můj. Pospíchala jsem na metro a v duchu přemítala, co všechno musím ten den v práci udělat.

Poprvé po dvou letech, kdy jsem – sice zpocená, lapající po vzduchu, namačkaná mezi ostatní a neustále frustrovaná tím, že bych mohla přijít pozdě, nebo že mi někdo ukradne peněženku – dojížděla do práce naprosto bezchybně, jsem tentokrát prostě přejela. Poprvé v životě. Tohle drobné cestovní pochybení mě mělo varovat. V Londýně musíte být pořád ve střehu. Kontrolovat si maily, zprávy na telefonu, diskuze na sociálních sítích, pořád dokola. Prošvihla jsem svou zastávku z jednoduchého důvodu: příliš jsem se

pohroužila do článku o posledním trendu z oblasti životního stylu, který jsem četla jinému cestujícímu přes rameno, a říkala si, *to jsou ale pitomosti. Hygge*. Moje spolubydlící Connie o tom tuhle večer mluvila, mávala přitom nějakou knihou a zapalovala všude možné svíčky v beznadějném pokusu trochu zútulnit náš bezútěšný byt. Podle mě pár svíček nikdy nemůže vykompenzovat příšerný vkus našeho domácího. Než jsem stačila zareagovat, dveře metra ve stanici Oxford Circus se zavíraly.

Vystoupila jsem na další stanici a vrátila se pěšky, takže jsem sice nepřišla pozdě, ale později než obvykle. Vždycky jsem v kanceláři hrozně brzy. Dávám tím najevo, že mi na práci záleží. Beru ji vážně. Ne, že by mi to vadilo, že bych to dělala jen kvůli pár bodům navíc, i když – možná trochu ano. Prostě se nemůžu dočkat. Ach jo, vypadám teď jako úslužná snaživka a workoholička. To ale vůbec není pravda. Mám svou práci account directora prostě ráda. Pracuju pro jednu z nejlepších PR agentur v Londýně a říkám vám, já svou práci miluju. Trávím v ní téměř veškerý čas. Tedy, obešla bych se bez kancelářského politikaření a bojů o lepší místo a taky plat by mohl být o hodně lepší. Ale to se doufám brzy změní. Už dlouho mi slibují povýšení. Vydělávala bych o něco víc a mohla si dovolit přestěhovat se někam, kde se ze zdi v obývacím pokoji nešíří směrem dolů pěticentimetrová vrstva plísně podobná sestřihu Mo-hykána.

I přes to fiasko s metrem jsem měla čas dopřát si jedno karamelové. Až když jsem na něj stála frontu, všimla jsem si, že mi přišla esemeska od mé šéfové Megan. Prý za ní mám hned zajít.

S letmým úsměvem jsem zastrčila mobil zpátky do kabelky. Teď už na to není čas, protože se musím vydat do sedačky, kde se každý druhý pátek schází všech padesát

pět zaměstnanců agentury na pravidelný interní komunikační brífink. Oznamují se na něm nově získané projekty a další novinky obecnějšího rázu, jako povýšení. Dokázala jsem si docela dobře představit, proč se mnou chce Megan mluvit. Na tenhle den jsem čekala dost dlouho. Poté, co jsem před čtrnácti dny zazářila a dostala naprosto skvělé hodnocení, jsem udělala krok směrem k volné pozici senior account director. Byla jsem si tím docela, vlastně spíš dost, jistá. Megan naznačovala, že možná brzy dorazí dobrá zpráva.

Ačkoli bych schody do třetího patra nejraději nedočkavě vyběhla, zachovala jsem dekorum a profesionalitu a klapala po nich na podpatcích v krátkých, odměřených krocích, které mi dovolovaly dobře padnoucí značkové černé šaty. Connie je přezdívala pohřební outfit Hillary Clintonové.

Sedla jsem si do jednoho z ergonomicky tvarovaných křesel, s nímž moje záda evidentně odmítala spolupracovat. Limetkově zelený plast ohnutý do tvaru vlny měl napomáhat ke správnému sezení, ale bylo zcela evidentní, že moje tělo radši sedí nesprávně.

Snažila jsem se najít aspoň trochu pohodlnou pozici a přitom se rozhlížela po místnosti, která se pomalu zaplňovala. Zasedačku nedávno rekonstruovali. Byla teď zařízená ve stylu matky Země; celou jednu stěnu o ploše asi tří metrů čtverečních pokrývaly zelené rostliny. Byla jsem si skoro jistá, že v ní žije spousta brouků a dalších potvor. Měla být zároveň inspirativní a praktická. Produkuje prý čerstvý kyslík (copak existuje nějaký prošlý kyslík?) a tím stimuluje kreativitu. Navíc tu instalovali interiérový zenový vodopád, který měl podporovat klidné a soustředěné myšlení. Ačkoli, když člověk potřebuje na záchod, sotva bude myslet na něco jiného.

I přes okázalé zařízení jsem se okolo sebe rozhlížela s potěšením. Dokázala jsem to. Pracuji pro Machin Agency – jednu z nejlepších londýnských PR agentur. Blížím se k další etapě ve své pětiletce. Na holku z Hemel Hempstead, které má být nejošklivějším městem ve Velké Británii, to není vůbec špatné. A dneska se zase posunu dál.

Slovo si vzal výkonný ředitel. O dvě vteřinky později dovnitř vklouzl Josh. Za chvíli už seděl v první řadě. Když procházel kolem mě, krátce se na mě podíval. Nedržela jsem mu místo a on nečekal, že to udělám. Domluvili jsme se, že nikdo v práci nemusí vědět, že Josh Delaney a Kate Sinclairová spolu chodí. Tím spíš, že oba pracujeme ve stejném týmu v zákaznickém oddělení agentury.

Ředitel Ed probíral jednu věc za druhou. Napjatě jsem čekala.

„A dále bych rád oznámil jedno nové povýšení.“

Trochu jsem se narovнала, rozpletla nohy a pokusila se tvářit zároveň pokorně a zasloužile. Už je to tady.

„Rád bych, abychom všichni společně pogratalovali Joshovi Delaneymu k jeho povýšení na pozici senior account director.“

„Kate,“ příkrý tón mé šéfové mě přinutil zvednout hlavu. Jako vždy vypadala skvěle. Husté, světle hnědé vlasy se jí lehce vlnily a působily žensky, ne dětsky. Oblečená byla do přiléhavých, na míru šitých šatů, které odhalovaly tak akorát. Stála tam na podpatcích, štíhlá, vysoká, úžasná a zákeřná. „Můžeme si na chvíli promluvit?“

Přikývla jsem, protože jsem v tu chvíli neměla velkou důvěru ve svůj hlas. V jejích očích jsem zahlédla jiskru sympatie.

Následovala jsem ji do kanceláře, zavřela za sebou dveře a na její pokyn si opatrně sedla na jednu z tmavě šedých

retro pohovek, které vypadaly mnohem pohodlněji, než ve skutečnosti byly.

„Chtěla jsem s tebou mluvit ještě před tou schůzí. Obvykle tu býváš dřív.“

Pokrčila jsem rameny. „Nejelo mi metro.“ V žádném případě bych nepřiznala, že jsem přejela zastávku. To se mi přece nestává.

Zkřížila ruce na prsou a přecházela sem a tam. „Mrzí mě, že ses to dozvěděla takhle. Víím, že jsi o to povýšení stála, ale... vedení si myslí, že potřebuješ trochu víc zkušeností. A taky serióznosti.“

Přikývla jsem. Souhlasně. Slečna „Chci se zalíbit“, šéfová má vždycky pravdu, blablabla. Serióznost? Co tím do háje... myslí?

„A taky,“ namalovaná ústa se stáhla do znechuceného úsměšku. „Jsi ještě mladá.“

Jsem stejně stará jako Josh. Bylo mi jasné, kam tím míří.

„Chtěli muže.“

Neodpověděla okamžitě. Vyložila jsem si její mlčení jako souhlas.

„Hodně na ně zapůsobily Joshovy nápady pro tu značku péče o pleť. Myslím, že to zahrálo v jeho prospěch. Je kreativní a taky... seriózní.“

Znovu jsem přikývla. Začínala jsem si připadat jako daniel. Kreativní, to určitě. Hlavně šikovně vydává cizí nápady za své.

V duchu jsem pořád zuřila. Bylo to totální fiasko. Na mítnku se mi podařilo dál nezúčastněně uskrávat z toho trapně snobského, předraženého kafe, i když jsem litovala, že jsem ho vůbec kupovala. Mrzelo mě, že jsem si nenacvičila výraz herců nominovaných na Oscara, kteří cenu nedostanou, ale přesto neztratí glanc a tváří se ve stylu „je to sice

trochu zklamání, ale já to unesu“. Ve skutečnosti mi ale v žaludku ležely dvě věci: za prvé, že se Josh ani slůvkem nezmínil, že o to místo usiluje, a za druhé, že ty „skvělé nápady na mobilní aplikaci pro novou kampaň na výrobky péče o pleť“ byly zkrátka a jednoduše moje.

„Kate, velmi si tě ceníme. Jsem si jistá, že za pár měsíců to můžeme přehodnotit.“

Zvedla jsem bradu a přikývla. Myslím, že ale zahlédla, jak se mi lehce chvějí rty. Sotva ale mohla tušit, že skláním hlavu ke špičatým podpatkům svých černých lodiček speciálně vybraných na den velkého povýšení a urputně si představuji, jak se dostávají do kontaktu s choulostivými partiemi jisté osoby.

Povzdychla si a přerovнала stoh papírů na stole. „Je tu jedna věc... právě to přišlo. Možná by ses na to mohla podívat. Vůbec jsme se tím nechtěli zabývat... ale zkrátka, jestli to chceš zkusit, nemáš co ztratit.“

Neznělo to příliš povzbudivě, ale aspoň něco.

Naklonila jsem hlavu, aby to vypadalo, že mě to zajímá, a snažila se zamaskovat své vzrůstající zklamání.

„Obrátil se na nás Lars Wilder.“

„Vážně?“ zamračila jsem se. Kvůli tomuto dánskému podnikateli tweetovaly před třemi měsíci všechny londýnské PR agentury jako o život, v horečné snaze získat jeho projekt.

„Odešel od...“ pronesla jméno jednoho z našich největších konkurentů. „Pořád hledá někoho, kdo mu udělá reklamní kampaň k otevření dánského obchodního domu. Nebyl spokojený s jejich návrhy. Hledá čerstvý přístup. Skvělá příležitost, jak se předvést.“

„Ale?“ zeptala jsem se, protože jsem cítila, že za tím něco bude.

„Chce to odprezentovat pozítí.“

+

„Za dva dny?“ To si snad Megan dělá legraci. Jenže nedělala, myslela to úplně vážně. Přípravou prezentací obvykle trávíme několik týdnů: vymazlené PowerPointy, obrazová část na lesklém papíře a spousta rešerší ohledně situace na trhu.

„V poledne se vrací do Dánska. Chce se tady stavit před odletem. Chystala jsem se mu zavolat a říct mu, že to neovládáme, ale...“

„Já to udělám.“ Já tomu zatracenému Joshovi a vedení ukážu.

„Vážně?“

„Jasně,“ odpověděla jsem. O. K., jsem sice naprosto šílená, ale nikdo mi nemůže vyčítat, že jsem to nezkusila.

„Nikdo od tebe nečeká, že ten projekt získáš, samozřejmě, ale bude vypadat dobře, když ho rovnou neodmítneme. Jestli do toho půjdeš, získáš spoustu bodů. Vaříme z vody, ale musíme mu ukázat, že se snažíme.“

„Jak zní zadání?“ zeptala jsem se a zase se narovнала. Nemám co ztratit. Můžu si jen polepšit.

Vytáhla jediný bílý list. Tázavě jsem se na ni podívala. Kde je ten obvyklý dokument se spoustou stránek plných statistik, titulků a mezititulků v různých, atraktivních fontech, obsahující všechny možné informace o etice a hodnotách firmy a nejrůznější doplňující údaje včetně čísla bot generálního ředitele?

Hjem

Přenést podstatu hygge

do Velké Británie, na Marylebone High Street

„To je všechno?“ zírала jsem nevěřičně na jednoduchý nápis, který se na čistě bílém papíře vyjímal jako stopy ve sněhu. Tohle má být moje *velká příležitost*. Určitě si ze mě dělá legraci. To je, jako by mi dali nůžtičky na nehty a chtěli,

abych s nimi upravila fotbalové hřiště na finále ve Wembley. Na tohle že se smrškla moje kariéra a šance ukázat Joshovi, zač je toho loket?

Kapitola 2

„Connie,“ vrazila jsem do dveří, odhodila kabelku a boty a zamířila do kuchyně. „Potřebuju pomoc. A taky si můžeme dát tohle.“

Vyskočila od stolu, kde se seděla za svou obvyklou hromadou učebnic, a upřela oči na lahev prosecca v mé ruce.

Jediným kladem našeho bytu bylo to, že jsme si ho mohly dovolit. V otevřeném obývacím prostoru ležel na podlaze tenoučký textilní koberec, pod nímž byl cítit sebemenší hřebíček. Tu a tam pár osamocených kousků nábytku, aby prostor nepůsobil úplně vybydleně, ale bylo to jen tak tak. Místnosti dominovala plochá televize propojená s DVD přehrávačem, který představoval náš hlavní zdroj zábavy. Protože jsme byly ustavičně švorc, trávily jsme spoustu večerů sledováním nějaké romantické komedie s lahví vína, zabalené do peřiny, protože tu byla pořád strašná zima.

Topení měl zajišťovat bojler, jenže tomu se do práce moc nechtělo. Domáci nejevil snahu nechat ho spravit a nás už ty ustavičné stížnosti vyčerpávaly.

„Hele, prosecco. A nějaké lepší. Z Co-opu za šest liber devadesát pět, ne?“ Connie se rozzářila jako vždy, když byl ve hře alkohol.

„Ne, z Marks and Sparks z Victoria Station. Devět devadesát devět. Koupila jsem ho včera, když jsem si ještě *myslela*, že mě povýší.“

„A kruci. Takže to nevyšlo? Jak to?“

„To ten idiot Josh Delaney.“

„Co je s ním?“ Connie se s Joshem nikdy nepotkala. Byl radši, když jsem chodila já k němu.

„Co by bylo? Vyfoukl mi to místo. A víš, co ještě udělal?“ hlas mi začínal nabírat výšku, kterou by mi mohli závidět chlapečci ze sboru. „Šlohnul mi nápad a vydával ho za svůj.“

„A nemohla jsi jim to říct?“

„Nemohla. Dost těžko bych řediteli vysvětlovala, jak jsme si v důvěrné chvílce po sexu vyprávěli o strategii, kterou jsem pro tu značku vymyslela, a že mě napadlo navrhnout jim aplikaci.“

Connie zvedla ruku. „Děvče, oceňuju tvoje znalosti, ale jestli se o tomhle bavíš v posteli, asi bys měla víc chodit ven.“

„Měla jsi u toho být.“

„Jsem ráda, že jsem nebyla.“ Přiložila si sklenici ke tváři. „Vysvětlil ti to nějak?“

Zavřela jsem oči a zavrtěla hlavou.

Přestal mě bombardovat esemeskami, až když jsem souhlasila, že se s ním sejdu na schodech. Po schodech u nás ve firmě nikdo nechodí.

Alespoň měl tu slušnost, že se omluvil.

„Hele, Kate, já chápu, že jsi zklamaná. Ale nech si to vysvětlit, tu appku jsem zmínil jen na okraj. Netvrdil jsem, že je to můj nápad. Chtěl jsem jim říct, že jsi na to přišla ty, ale hned se toho chytli a rozjeli to.“

„Ale mohl ses aspoň zmínit, že chceš to místo. Proč jsi mi to neřekl?“

„Nejdřív jsem o něj nijak nestál. Ale pak... no, když ti je

třicet, začínáš myslet na budoucnost. Ty to máš dobrý. Ale já budu muset jednou živit rodinu. Já to místo potřebuju.“

„Prosím?“ Posměšně a nepřesvědčeně jsem po něm ta slova opakovala. „Ty budeš jednou živit rodinu?“

Nevěřičně jsem si přitiskla dlaně na tváře. On se mi snad zdá.

„Kate, ty se prostě vdáš a budeš mít děti. Ty přece žádný plat nepotřebuješ.“

„Já, já...“ Nezmohla jsem se na nic jiného než na kokotání.

„No tak, až si přestaneš hrát na *working girl*, vždycky můžeš říct tátovi, aby tě založil.“

„Děláš si srandu?“ zírala jsem na ten hezký obličej a najednou viděla jeho nevýraznou bradu, zakulacující se tváře, neostříhané vlasy kluka ze státní školy, které zakrývaly zvětšující se kouty, a dobře střížený oblek, pod nímž se rýsovalo počínající břicho. „Všichni, kdo tvrdí, že neandrtálci vymřeli před čtyřiceti tisíci lety, právě o něco přišli.“

Dovyprávěla jsem, hořce si usrkla prosecca a pozvedla sklenici Conniiným směrem jako v přípitku.

Posměšně si odfrkla tak, až jí prosecco vyletělo oběma nosními dírkami, což mě odrovnalo.

„Ty si snad děláš srandu.“

Connie patří do rodiny, odjakživa bydlela o dva vchody dál. Naše mámy se potkaly na předporodním kurzu, a když jsme se přestěhovaly do Londýna, ani jednu z nás nenapadlo, že by hledala jinou spolubydlící. Prožily jsme toho spolu spoustu. Její matka potkala mlékaře, se kterým nakonec utekla – čestné slovo –, a moji potkala prasklá výduť, která z ní vysála život. Najednou tu nebyla. V naší rodině po ní zbyla obrovská díra, která, mám-li být upřímná, se nikdy doopravdy nezacelila.

Zavrtěla jsem hlavou, kousla jsem se do rtů a uchechtla se.